

имаха чисто хайдутски характеръ. Тогава азъ съмъ билъ десетъ годишенъ, но все пакъ като днесъ се помня що за цвѣте бѣхъ. Страшенъ немирникъ, непослушенъ бѣхъ, човѣкъ авантюристъ. Тогава, когато извършахъ нѣкакъвъ бабаитликъ, да бия нѣкого или да ме биятъ, или въобще каквото и да бжде, тогава само си отивахъ доволенъ у дома. Менъ ме не задоволяваха моитѣ връстници. Често ми се искаше да имамъ работа съ по-голъми. Това и правѣхъ по нѣкого. Много хубаво помня, какъ веднажъ като се връщаха работниците турци отъ голѣмата фабрика, азъ въоруженъ съ камъни, прѣцѣлихъ одного отъ тѣхъ и хлопъ въ кокалчето на крака. Прѣкриви се и изохка като смазанъ, ма съ турчинъ, а това, не ще съмнѣние, ми направи голѣмо удоволствие. Тогава чакъ веселъ и доволенъ търтихъ да бѣгамъ. Бармукъ баиръ нищо не ми се видѣ. Двамина отъ другаритѣ му ме погнаха, малко слѣдъ което се върнаха. Азъ се спрѣхъ на върха да си отпочина и насмѣя. Твърдѣ смѣшно ми се видѣ изрѣжаването на турчина. Вечерята, както всичкитѣ хора, така и азъ у дома си, веселъ и засмѣнъ, като всѣки побѣдителъ. Зеръ връщахъ се отъ бойното поле. Още влѣзълъ не влѣзълъ въ къщи, майка ми и сестритѣ ми ме посрѣщнаха съ плачъ и заплашвания. Майка ми съ сълзи на очитѣ казваше: „Синко, не си вече за търпене! И съсѣдитѣ реватъ отъ тебе. Кой да се бие, кой да пукне глава, все ти. Не стига и това, ами почна да се сражавашъ и съ възрастнитѣ турци. Ами незнаешъ ли, че тѣ на човѣка главата отрѣзватъ? На хайдутитѣ войвода ли щеставащъ?“ Нея вечеръ азъ прѣкарахъ гладенъ, това бѣше наказанието ми.

Дѣтинството ми е прѣпълнено съ подобни примѣри. Все по това врѣме, баща ми материално твърдѣ много отпадна. Воденицата и фурната той продаде за да изплати дълга си къмъ А-бей. Ужасна сиромашия царуваше въ семейството ни. По-голъмия ми братъ бѣше при господарь. Трѣбваше да напра-